

GAIREBÉ CENT ANYS MÉS TARD

"Un grup de joves de la ciutat, no importa l'edat ni el lloc on viuen" van recuperar aquesta anècdota, relatada per Amador Garrell en el seu llibre "Granollers Vila Oberta", quan era a punt de perdre's en la memòria dels temps.

La idea era buscar un fil conductor que revitalitzés la Festa Major de la ciutat quan estava atravesant una d'aquelles crisis que caracteritzen els esdeveniments populars i tradicionals. Havia arribat un punt que la Festa Gran, la que en teoria havia de mobilitzar tots els ciutadans, gairebé no tenia sentit i els granollerins aprofitaven els dies de festa local per allargar les vacances estiuenques. Durant le dècada dels 70 s'havien provat diversos models de festa, però sense els resultats esperats: res mobilitzava massivament els ciutadans fins que una senzilla anècdota, vestida convenientment, argumentada i dotada d'objectius va obrir un camí que, ara s'ha demostrat vàlid i amb continuïtat, i que s'ha convertit en el puntal de la Festa Major de Blancs i Blaus.

CENT ANYS MÉS TARD

L'any 1983, 86 anys més tard de la juguesca relatada, la colla de joves esmentada van presentar a la regidoria de cultura, aleshores encapçalada per Montserrat Illa, una proposta alternativa per a la Festa Major. La falta de participació ciutadana, la inexistència d'un argument que renovés cada any la festa sense que aquesta perdés la personalitat, la seva poca tradició i la desertització de la ciutat el darrer cap de setmana del mes d'agost van ser els motius que justificaven una proposta agosarada però en el fons senzilla. La proposta se centrava en crear dues colles heterogènies, els blancs i els blaus, inventar del no res una

Portada del conte "Els Blancs i els Blaus"

rivalitat sana i creativa entre elles. La idea proposava també la creació d'un jurat format per gent granollerina que tindria la funció d'evaluar de manera imparcial i objectiva quina de les dues colles havia animat més la festa. La idea era implicar-hi primera l'ajuntament perquè aquest arrossegés tota la ciutat, després les entitats granollerines de caire divers perquè s'impliquessin amb una o altre colla i, finalment, tots els ciutadans mitjançant campanyes de promoció. Es tractava d'incloure-hi tothom, grans i petits, en major o menor grau. Naturalment, la proposta es feia en el benentès que una festa "tradicional" no es fa d'avui per demà, que calen anys per arrelar-la fermament, moltes hores de feina dedicada i constant i, per sobre de tot, gent disposada a organitzar i coordinar. També calia l'esforç econòmic del municipi i de les empreses privades, l'acceptació dels

fracassos, la celebració dels èxits i el treball constant perquè no perdés l'impuls inicial. Tenint presents aquests aspectes, l'any 1983 i a la recerca d'un model òptim de festa que atregués l'atenció, dels granollerins en particular i els vallesans en general, i amb l'objectiu que la festa perdés l'apatia dels darrers anys, es va repetir l'anècdota de la juguesca dels dos rajolers i va començar la primera "Festa Major dels Blancs i els Blaus".

La festa s'ha consolidat, ha recuperat el seu aspecte participatiu i els ciutadans, en lloc de marxar, avancen la data de tornada de les vacances per no perdre's una celebració a la qual també hi assisteixen ciutadans de tot el Vallès Oriental. Tant a Granollers com a la comarca, tothom sap que el darrer cap de setmana del mes d'agost té una cita inexcusable. La data és prou clara i no es presta a confusions, si més no, així es demostra cada any

amb una magnífica participació.

ELS BLANCS I ELS BLAUS: EL CONTE

La singular història d'en Rayo i en Maynou, que fins ara corria de boca en boca, en aquesta edició de la Festa ha adquirit format de llibre.

L'escriptora Teresa Duran i els il·lustradors Marc i Pep Brocal donen vida als vilatans granollerins del segle passat en un conte que reproduïx la juguesca, "Els blancs i els blaus". L'autora del conte, la Teresa Duran, va néixer a Barcelona però va viure un temps a Granollers. Li atreu-diu-la rivalitat entre totes dues colles, una sana "rivalitat" que considera que dona un sentit molt particular a la Festa Major. Si bé ella se n'ha encarregat del text, les il·lustracions complementen el conte barrejant el passat i el futur, reproduïnt elements tan característics de Granollers com el campanar o la plaça de La Porxada.

La publicació no s'adreça únicament als ciutadans granollerins. De fet, és una bonica història, basada en un fet real, que pot interessar a tothom, tan se val l'edat, el sexe o l'origen. Això sí, als granollerins en especial els pot servir per conèixer una mica més la seva ciutat, les seves arrels, i un dels motius que fa moure, ja fa molts anys, la Festa Major de Granollers.

Però això no ho és tot. Aquest any, en motiu del centenari de la juguesca, no s'ha oblidat cap detall. La companyia de titelles Marduix ha preparat un espectacle en què els protagonistes seràn, evidentment, els dos rajolers -en Rayo i en Maynou- revivint el dia en què es van reptar. Aquest any, tot s'ha de dir, no hi ha excuses per no conèixer a fons d'on prové "La Rajolada". I evidentment cal assistir-hi i animar als dos rajolers actuals: Joan Josep Biscarri i Jordi Galí.

Estabanell y Pahisa Energía, S.A.

Banc Sabadell

RENAULT

AUTOMÒBILS PRUNA
GRANOLLERS

Ingeniería Ambiental Catalana, S.A.